

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΣΥΝΑΞΕΩΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΔΩΔΕΚΑ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΕΙΣ ΤΙΒΕΡΙΑΔΑ.

Τήν Δευτέραν, 30^η Ιουνίου / 13^η Ιουλίου 2015, ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ ἔορτή τῆς Συνάξεως τῶν Δώδεκα Ἀποστόλων εἰς τήν ἐπ' ὄνόματι αὐτῶν Ἱεράν Μονῆν, τήν ἔκτισμένην ἐπὶ ἀρχαίας Βυζαντινῆς Ἐκκλησίας, εἰς τήν δυτικήν παραλίαν τῆς Τιβεριάδος θαλάσσης καί εἰς αὐτήν ταύτην τήν πόλιν τῆς Τιβεριάδος τοῦ βορείου Ἰσραήλ. Εἰς τήν περιοχήν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ταύτης τοποθετεῖται ὑπό τῆς Ἐκκλησίας ἡ μετά τήν Ἀνάστασιν ἐμφάνισις τοῦ Κυρίου εἰς τούς Μαθητάς, τήν ὅποιαν διηγεῖται ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης (ΚΑ΄κεφ.) καί ἡ ὅποια ἀναγινώσκεται κατά τάς Κυριακάς ὡς Ι΄Ἐωθινόν Εὐαγγέλιον. Συμφώνως πρός ταύτην ὁ Κύριος ἐνεφανίσθη εἰς τούς μαθητάς ἐπὶ τῆς θαλάσσης τῆς Τιβεριάδος καί διέταξε αὐτούς νά δύψουν τά δίκτυα εἰς τά δεξιά τοῦ πλοίου καί ἔρριψαν καί ἐπίασαν ἵχθυς πολλούς, ἐκατόν πεντήκοντα τρεῖς καί «τοσούτων ὅντων οὐκ ἔσχισθη τό δίκτυον» καί ἀκολούθως εἰς τήν ξηράν προέτρεψεν αὐτούς ὁ Κύριος λέγων, δεῦτε ἀριστήσατε ἐκ τοῦ ἐπικειμένου τῇ ἀνθρακιᾷ ὄψαρίου καί τοῦ ἄρτου, (Ἰωάν. ΚΑ΄10, 12).

Εἰς τόν Ἱερόν Ναόν τοῦτον προεξῆρξε τῆς Θείας Λειτουργίας ἡ Α.Θ.Μακαριότης ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων Αὔτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ καί τοῦ Γραμματέως τῆς Ἁγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Λύδης κ. Δημητρίου, τοῦ ἡγουμένου ἐν Φχές Ἀρχιμανδρίτου π. Ἱερωνύμου, ψάλλοντος ἐλληνιστί καί ἀραβιστί τοῦ ἡγουμένου Ἀκρηγ - Πτολεμαΐδος Ἀρχιμανδρίτου π. Φιλοθέου καί μετέχοντος ἐν εὐλαβείᾳ πολλῇ ἐκκλησιάσματος ἐκ τῶν περιοχῶν τῆς Γαλλιλαίας.

Εἰς τοῦτο τό εύσεβές ἐκκλησίασμα ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ἔχοντα ὡς ἔπεται:

«Ως αὐτόπται καί μάρτυρες τῆς τοῦ Λόγου σαρκώσεως, Μαθηταί πανόλβιοι μακαρίζεσθε. Ως βολίδες ἀστράπτουσαι, ταῖς ἀκτῖσι τοῦ Πνεύματος εἰς τόν κόσμον ἅπαντα διεπέμφθητε, τήν τῶν θαυμάτων ἐνέργειαν ἀφθόνως παρέχοντες, λειτουργοί τῶν τοῦ Χριστοῦ, μυστηρίων γενόμενοι καί θεογράφοι, θείας χάριτος πλάκες γεγραμμέναι, θεοδίδακτον τόν νόμον Ἱερομύσται πανόλβιοι», ἀναφωνεῖ ὁ μελῶδος τῆς Ἐκκλησίας.

Ἄγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί προσκυνηταί,

Ο θεῖος καί πάνσοφος χορός τῶν Ἀποστόλων Χριστοῦ συνήγαγεν πάντας ἡμᾶς ἐν τῷ οἰκείῳ αὐτῶν τόπῳ, τουτέστιν παρακειμένῳ αἰγιαλῷ τῆς θαλάσσης τῆς Τιβεριάδος, (Ἰωάν. 21,4), ἵνα ἔορτάσωμεν τήν πάνσεπτον αὐτῶν Σύναξιν ἐν τῇ ἐπωνύμῳ αὐτῶν Ἱερᾶς Μονῆς.

Ἐχθές ἡ ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία ἔορτίως ἐτίμησε τά καυχήματα αὐτῆς, δηλονότι τούς νοητούς φωστήρας Πέτρον καί Παῦλον, δι' ᾧ ἐφωταγωγήθη ἡ οἰκουμένη.

Οἱ ὑπό τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ κληθέντες εἰς τό ἀποστολικόν ἀξίωμα,

θεωροῦνται οἱ θεμέλιοι λίθοι τῆς Ἔκκλησίας καὶ τῆς «οἰκοδομῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ». Καί τοῦτο διότι οἱ μαθηταί καὶ ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ, ἔγενοντο αὐτόπται μάρτυρες τῆς τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ σαρκώσεως, τοῦ σταυρικοῦ πάθους καὶ τῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ. Προσέτι δέ ἔγενοντο αὐτόπται καὶ αὐτήκοοι μάρτυρες τῆς ἐν τῷ ὅρει τῷ Θαβώρ φανερωθείσης δόξης τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, Κυρίου δέ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, περί οὗ «ῆλθε φωνῇ ἐκ νεφέλης λέγουσα, οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, αὐτοῦ ἀκούετε», (Μάρκ. 9,7).

Οὗτοι ἀνεδείχθησαν λειτουργοί τοῦ μυστηρίου τῆς θείας τοῦ Χριστοῦ Οἰκονομίας, δηλονότι τοῦ Εὐαγγελικοῦ κηρύγματος τῆς σωτηρίας ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων, ὃς λέγει καὶ ὁ ἄγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, «ώς ἐν ἀπαρχῇ τῶν σεσωσμένων τοῖς ἀγίοις». Μέ αλλα λόγια, οὗτοι ἀπετέλεσαν τήν πρώτην Κοινότητα τῶν πιστῶν τοῦ Χριστοῦ, ὃς καὶ πάλιν λέγει ὁ Ἅγιος Κύριλλος, «τῶν ἀγίων Ἀποστόλων ὁ χορός ὃς ἀπαρχῇ γεγονὼς τῶν ἡγιασμένων ἐν Πνεύματι ἀγίῳ».

Τό ύπό τοῦ Κυρίου ἀνατεθέν ἔργον εἰς τούς Ἀποστόλους εἶναι ἀπό τά πλέον οὐσιώδη συστατικά τοῦ θεσμοῦ καὶ τοῦ ἐπί γῆς πολιτεύματος τῆς τοῦ Θεοῦ Ἔκκλησίας, ὃς ἐπιμαρτυρεῖ καὶ ὁ Εὐαγγελιστής Ματθαῖος λέγων: «Ιδὼν δὲ τοὺς ὄχλους ἐσπλαγχνίσθη περὶ αὐτῶν, ὅτι ἦσαν ἐκλελυμένοι καὶ ἐρριμμένοι ὡς πρόβατα μὴ ἔχοντα ποιμένα... καὶ προσκαλεσάμενος τοὺς δώδεκα μαθητὰς αὐτοῦ ἔδωκεν αὐτοῖς ἔξουσίαν πνευμάτων ἀκαθάρτων, ὃστε ἐκβάλλειν αὐτὰ καὶ θεραπεύειν πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν», (Ματθ. 9,36- 10,1).

Τά πρόβατα, ὃς γνωστόν ἀγαπητοί μου, ἄνευ ποιμένος ἐπαπειλοῦνται ύπό πολλῶν κινδύνων, ἡ ἀναζητοῦν τόπους βοσκῆς, τούς ὅποίους δέν δύνανται νά εὔρουν ἄνευ ὁδηγοῦ, δηλονότι ποιμένος. Τούτου ἔνεκεν, ὁ Χριστός ἐξέλεγξε τούς δώδεκα Ἀποστόλους καὶ κατέστησεν αὐτούς οὐχί μόνον ποιμένας καὶ διδασκάλους, ἀλλά καὶ διαδόχους αὐτοῦ ἐν Πνεύματι ἀγίῳ. Διά τοῦτο ἔδωκεν αὐτοῖς ἔξουσίαν κατά πνευμάτων ἀκαθάρτων καὶ ἔξουσίαν θεραπεύειν πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν», (Ματθ. 10,1).

Τήν πνευματικήν ταύτην ἔξουσίαν καὶ διαδοχήν τῶν Ἀποστόλων ἐπεσφράγισεν ὁ Κύριος ἡμῶν κατά τήν ἡμέραν τῆς ἀγίας Πεντηκοστῆς, ὅτε ἀπέστειλεν τό Ἅγιον αὐτοῦ Πνεῦμα ἐν εἴδει πυρίνων γλωσσῶν καὶ ἐκάθισεν ἐφ' ἓνα ἔκαστον αὐτῶν», (Πράξ. 2,3).

Τό γεγονός δέ τοῦτο, δηλονότι τῆς ἀποστολικότητος τῆς Ἔκκλησίας διετύπωσε δογματικῶς καὶ περιεχαράκωσε κανονικῶς ἡ πρώτη καὶ δευτέρα τῶν ἀγίων καὶ θεοφόρων Πατέρων Οἰκουμενική Σύνοδος, διά τῶν ἀποφάσεων καὶ θεοπνεύστων αὐτῶν ὅρων, στοιχούσα εἰς τήν θεοπαράδοτον διδασκαλίαν τῶν ἀγίων Ἀποστόλων, τῶν λεγόντων εἰς τάς Διατάξεις αὐτῶν: «Πρῶτος τοίνυν τῇ φύσει ἀρχιερεύς ὁ μονογενής Χριστός, οὐχ ἔαυτῷ τήν τιμήν ἀρπάσας, (Ἐβρ. 5,4), ἀλλά παρά τοῦ Πατρός κατασταθείς: ὃς γενόμενος ἀνθρωπος δι' ἡμᾶς καὶ τήν πνευματικήν θυσίαν προσφέρων τῷ Θεῷ Αὐτοῦ καὶ Πατρί πρό τοῦ πάθους, ἡμῖν διετάξατο μόνοις τοῦτο ποιεῖν, καίτοι ὅντων σύν ἡμῖν καὶ ἐτέρων τῶν εἰς αὐτόν πεπιστευκότων, ἀλλ' οὐ πάντως πᾶς ὁ πιστεύσας ἡδη καὶ ἰερεύς κατέστη ἡ ἀρχιερατικῆς ἀξίας ἔτυχεν. Μετά δέ τήν ἀνάληψιν αὐτοῦ (Τοῦ Χριστοῦ), ἡμεῖς (οἱ ἀπόστολοι) προσενέγκοντες κατά τήν διάταξιν αὐτοῦ θυσίαν καθαράν καὶ ἀναίμακτον, προεχειρισάμεθα ἐπισκόπους καὶ πρεσβυτέρους καὶ διακόνους ἐπτά τόν ἀριθμόν», (Διατάξεις Ἀποστόλων Η', XLVI ΒΕΠ).

Μέ αλλα λόγια, οἱ ἄγιοι ἀπόστολοι εἶναι οἱ φύλακες «τῆς καλῆς παρακαταθήκης

ἐν τῷ ταμείῳ», (Ματθ. 6,6), δηλαδή τῇ Ἐκκλησίᾳ. Περί δέ τῆς ύγιαινούσης ταύτης διδασκαλίας, τουτέστιν τῆς Ὁρθοδόξου καί ἀμωμήτου ἡμῶν πίστεως, ὁ σοφός Παῦλος παραγγέλλει τῷ μαθητῇ αὐτοῦ Τιμοθέῳ λέγων: «ἔσται γὰρ καιρὸς ὅτε τῆς ύγιαινούσης διδασκαλίας οὐκ ἀνέξονται, ἀλλὰ κατὰ τὰς ἐπιθυμίας τὰς ἴδιας ἔσυντοις ἐπισωρεύσουσι διδασκάλους κνηθόμενοι τὴν ἀκοήν, καὶ ἀπὸ μὲν τῆς ἀληθείας τὴν ἀκοήν ἀποστρέψουσιν, ἐπὶ δὲ τοὺς μύθους ἐκτραπήσονται», (Τιμοθ. Β' 4, 3-4).

Τούτῳ ἀκριβῶς συμβαίνει ἐν τῇ συγχρόνῳ ἡμῶν ἐποχῇ, καθ' ἣν «τό ἀρχέκακον πνεῦμα τοῦ Σατανᾶ τοῦ νῦν ἐνεργοῦντος ἐν τοῖς υἱοῖς τῆς ἀπευθείας», (Ἐφεσ. 2,2), ἔξαιτε ἵται «συνιασθῆναι τῶν Ἀποστόλων τὴν πίστιν», (Λουκ. 22,31), ὡς εἶπεν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ἀπευθυνόμενος εἰς τοὺς Ἀποστόλους: «Σίμων, Σίμων, ἰδοὺ ὁ σατανᾶς ἔξητήσατο ὑμᾶς τοῦ σινιάσαι ὡς τὸν σῖτον· ἐγὼ δὲ ἐδεήθην περὶ σοῦ ἵνα μὴ ἐκλίπῃ ἡ πίστις σου· καὶ σύ ποτε ἐπιστρέψας στήριξον τοὺς ἀδελφούς σου», (Λουκ. 22, 31-32).

Δεηθῶμεν τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ ἡμῶν, ἵνα διά τῶν πρεσβειῶν τῆς Ὑπερευλογημένης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας καί τῶν ἱκεσιῶν τῶν ἀγίων ἐνδόξων Ἀποστόλων, ὃν τὴν ιεράν αὐτῶν Σύναξιν ἐορτάζομεν, στηρίζη ἡμᾶς ἐν τῇ πίστει τῆς Μίας Αγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς ἡμῶν Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Άμην.

Πολλοί τῶν πιστῶν προσῆλθον εἰς τό Μυστήριον τῆς Θείας Κοινωνίας.

Μετά τὴν ἐν τῷ ἡγουμενείῳ δεξιώσιν, ὁ γηραιός ἡγούμενος Ἀρχιμ. Τιμόθεος παρέθεσε τράπεζαν ἐξ ἰχθύων τῆς Τιβεριάδος θαλάσσης εἰς τὴν Πατριαρχικήν Συνοδείαν καί ἄλλους.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

<http://youtu.be/mIBiA9FKSzM>

<http://youtu.be/eb-RtnlI2Qo>

http://youtu.be/U_guC-LduwI

<http://youtu.be/RA0f36-h5ao>

http://youtu.be/Agl_0HZ62V4

